

Štábní kapitán děl. Hynek Š t r o m a j e r:

Příprava a střelba bez tabulek — z paměti.

Můj článek „Výpočet přestřelnosti krytu, časování, vidlice a jiných hodnot bez tabulek střelby“, který byl otištěn v DR. čís. 7—8/1936, dal podnět ke kritice v části II článku „Poznámky k návrhům na přípravu a provádění střelby v DR. čís. 12/1936.

Výpočet přestřelnosti krytu bez tabulek střelby není nic nového. Přizpůsobil jsem jej jen různým rážím, normálním náplním a velikostem úhlů krytu a propočítal jsem výsledky za účelem srovnání s výpočty tabulek střelby, abych právě odůvodnil jeho dostatečnou přesnost pro praktické použití. Je přece samozřejmé, že si nikdo nemusí a také nebude pamatovati postup výpočtů pro všechny ráže, ale velmi snadno si zapamatuje ten, který potřebuje pro materiál, u něhož slouží. A to přece není

žádné obtěžování paměti, zvláště ne tehdy, může-li se v praxi taková věc dobře potřebovat. Mé důvody nejsou formální, nýbrž jsou opřeny praktickými zkušenostmi. Přes to, že autor tvrdí, že nelze vyhledat bez tabulek střelby takové palebné postavení, z něhož lze na daný cíl střílet, opakují znovu, že je to možné a v praxi proveditelné.

Vyhodnocení seriové střelby tak, jak je v mém článku popisují, je velmi jednoduché. Nelze se bránit něčemu novému pouhým poukazem na předpis, který je již vžitý, protože předpis se také přizpůsobuje novotám. Zrovna tak nelze každého autora článku v DR. pohrbit slovy, že pro jeho úvahy nemá vůbec účelu a smyslu věc měnit.

Tvrdit, že počítání z paměti ubíjí soudnost, je nevhodné. Pak se ovšem nedivme tomu, že si někdo netroufá z paměti vypočítati 37×15 a potřebuje k tomu papír, tužku a logaritmické tabulky. Pokud vím, je snahou velitelů všech stupňů, dosíci při ostrých střelbách alespoň u pokročilejších střelců toho, aby sami během střelby nic nepsali a tím neodvraceli pozornost od cílového prostoru úkolů a střelby samé. Velitel baterie musí hledět do terénu, o papíry se stará poddůstojník střelby, který je k tomu vycvičen a vše potřebné řekne veliteli baterie. Je to vlastně nejistota, která nutí střelce nahlížet stále do záznamu a počítat každou maličkost na papíře.

Způsobilství střílet bez papíru a počítat lehké a běžné výpočty z paměti, lze dosáhnouti cvikem u každého. Dbá-li se na to již při aplikaci střelby v zinním zaměstnání, dostaví se již při ostré střelbě výsledek. Takový velitel baterie, který se pořád neváže na ten papír, střílí rychleji, klidněji a jistěji, střelba mu lépe utkví v paměti. Kdo se bez papíru neobejde, bývá při střelbě nervosní, střelba se hrozně vleče a je nejistá. Chce-li řídicí střelby, aby takový střelec splnil úkol, musí zakročovat známým: „Zahod'te ty papíry a střeljte bez nich!“

Toto tvrzení nikdo nevyvrátí, protože polní dělostřelec musí umět střílet bez papíru a počítat z paměti.

Drobné zkušenosti z války.

Major děl. Vsevolod Milodanovič:

Poslední ústup z Karpat.

Od dubna 1917 se situace XI. ruského sboru neměnila. Sbor (12., 32. a 165. pěší divise) byl roztažen v Lesních Karpatech podél nynějších čs. hranic, jak je znázorněno na náčrtku 1. Celou oblast sboru lze charakterisovat takto: Hory až 2658 m vysoké (Hoverla), les, minimální počet osad a jen jedna mírová komunikace — silnice Delatyn—Jasina — s dvěma odbočkami na západ a na jih. Tato silnice ovšem nestačila, a proto byla doplněna v zinním období 1916/1917 dvěma nouzovými cestami: pro 165. pěší divisi zlepšili horskou cestu vedoucí z údolí potoka Hnilica¹⁾ k potoku Zielonica a dále před hřbet „Pod Bukovicą“ do údolí Žonky, pro 32. p. divisi vystavěli podobně cestu na východ, z prostoru Worochta—Ardželuža. Tyto cesty měly velmi příkré stoupání a ostré zatáčky a nehodily se pro normální pohyb dělostřelectva a trénu. Nazývali je „klávesy“, protože se povozy na nich houpaly jako na klávesech klavíru.

¹⁾ Potok směřující k stanovišti bojového trénu od severozápadu.